

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem
omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S.
Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum
triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 15. Scribæ & Pharisæi. Licet terreni sint Prælati, potestate tamen
pollent ad tractanda cœlestia: quibus & obediendum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

plures historias: nominatim autem illam quam refert Suidas de sanctissimo Episcopo Leontio. Rogavit illum Imperatrix Eusebia conflux Constantij Imperatoris, ut eum visitaret, habebat enim illi quadam maioris momenti communicanda. Cui ille respondit: *Si me vis ad te venire, serua mihi reuerentiam Episcopis conuenientem, ut ingrediar quidem ego, tu autem mox à cælo tuo solis descendens, cum pudore mihi occurras: deinde sedeam quidem ego, tu autem spes reuerenter, nec sedens donec signo iubeam. Si his parere vis, ut iam te: sin minus feceris, te non obtenturam, ut nos honorem Episcopis debitum perdamus, & in diuinum Sacerdotum ius simus iniuri.* Singula perpende quælo verba, præsertim vltima: Iniuriam scilicet Sacerdotum irrogare dignitati, qui eam minori excipit reuerentia: *In diuinum Sacerdotum ius simus iniuri.*

Hanc autem censo summam omnium esse rationem quam D. Hieronymus exarat, ubi agens de debito Sacerdotibus honore, dicit & protestatur, non autum fuisse se coram Sacerdote assidere. Supponit primo Sacerdotalem celsitudinem ac dignitatem, & de Sacerdotibus: ait *Qui Apostolico gradu succedentes, Christi corpus sacro ore conficiunt, per quos, & nos Ch. istiani sumus, qui claves regni cælorum habent, quadam modo ante iudicij diem iudicant, qui sponsam De-* *Marianus minus sacra castitate conseruant.* In quibus, ut e- *uictorius.* ius norat Scholiastes quatuor sunt ab eo dicta, quæ directè contra nostri temporis militiam hæreticos. Primum: Episcopos ac Sacerdotes succedere Apostolis. Secundum: quod verbis suis pacem consecrent, ac in Christi corpus substantia- liter transfutent. Tertium: quod claves habeant cælorum, quibus ante iudicium vniuersale, ipsi sunt iudices legitimi peccatorum. Quartum: quod castitatem voto solemniter iurata custodiant. O miram venerandamque dignitatem! Hinc stupendam illà educit sententiam: *Mihi ante presbyterum sedere non licet.* Non dicit: *Non sedeo, sed Non licet.* Illis de iure compent digni- tatis, sedere, nobis qui tales non sumus, coram illis stare, illos & Dominos ac nostros Superiores reuereri. Nondum erat, ut colligitur, D. Hieronymus Sacerdos. Hoc vnus dicit ac sentit Hieronymus, quàm tibi idem necum dicere, sed & agere conueniret?

§. 15. Scribæ & Pharisei. Licet terreni sine Prælati, potestate tamen pollent ad tractanda cœlestia: quibus & obediendum.

Sederunt Scribæ & Pharisei. Quid hoc Do- mine? An non illi omnium, quos sol vidit, flagitiosissimi? Tam nunc dixerat, illos omni plenos impunitiâ, avaritiâ, ambitione, hypocrisis, à diabolo ad tartarum abripiendos, qua sufferes ratione, talem fœcèrè tuas occupare cathedras, tuam referre personam, quodque ipsi præcipiant, statuant, prohibeant, dis- ponant, & domus tue sacratissima præsideant regimini? En vice altera Christus confundit hæreticos, quos præcius nouerat in Ecclesia sua surrecturos, Ioannem Hys, Wicleph & alios, qui pretenderent, quempiam ex eò quod malus sit prælatus amittere sedendi aucto- ritatem imperandique protestatem: iuri a quo contradicere, ut filius imperet diaboli, inferni minister, filijs Dei, eiusque domus negotijs in- uigilet. Mentiris o hæretice, mentiris: vita enim peruersitas Prælato non aufert dignita- tem, nec præcipiendi eripit potestatem, nec docendi magisterium, aut quæ sunt mun- tis exequendi, ut si sit Sacerdos missam legendi, si confessarius absoluedi, si de cor prædicandè, si Episcopus ordines conferendi, confirmationis Sacramentum ministrandi, ceterisque præci- piendi. Cui mali, his Scribis sceleratioribus: Non quia mali, perdunt cathedræ potestatem, nec quam illa dat auctoritatem: *Quocirca omnia que- cumque dixerint vobis: seruate & facite.* Optima consequentia sedet in cathedra, ergo docere, iubere, ordinare potest; tu verò illi prestare ten- neris & obediendum & reuerentiam. Egregiè sanè disputat D. Augustinus ad rem nostram. *In ps. 51. & 61.* Commune est D. Augustino docere, ciues esse quosdam Hierusalem alios autem Babilouis, quo significat, viuere hic quosdam ciues cælo- rum, alios inferni. Ratione huius composuit, viginti illos duos libros *de Ciuitate Dei.* Sup- pone igitur, inquit, homines quosdam ciues esse cælorum, & quasi hic in terra peregrinos: alios sunt ciues e contra, ciues esse terrarum, & ad modicum cælorum peregrinos: Cognosces quempiam esse cuiusdam ciuem ciuitatis in qua fixum ha- bet domicilium, ubi viuunt, bona sua possidet, ne- gotia sua, habitaculum: & consideras eum esse alterius ciuitatis peregrinum, ubi tantummodo pertrahit, ad modicum moratur, non sedem fi- gens.

gens, nec aedes extruens, ad id tantum cuius tunc temporis indigeret. Hoc supposito, sunt illi ciues colorum quorum ibi iugiter hæret anima, cogitatio mens, thesaurus, ardensque desiderium: *Ciues Sanctorum*, vocat eos D. Paul. Si vero sint in terra, hoc tantum est per transennam, vt sibi sumant necessaria: *Habentes alimenta, & quibus vegamur, his contenti sumus*. Illi hæc corpore tantum morantur, & vt sibi de necessarijs prouideant, vt ad suam tendant ciuitatem, ieiunia, mortificationes, eleemolynas. Tales erant veteres illi Sanctissimi Patres, qui radicem non figebant in terra sed tenui vestigijs, & humili casula contenti vivebant, & c.

Heb. 11. 11 de quibus ait Apostolus: *In casulis habitando, & c. contentes quia peregrini & hospites sunt super terram*. Si virum in hac videris ciuitate, cui dicis: Domine, vt quid in ædibus tam abiectis, contradistisque viuis incommodus? An non consultius foret domum ædificare: & is responderet: Domine, Advena ego sum & peregrinus, non hic fixum habeo domicilium, tantummodo intentus iuri meo prosequendo, si luce crastina prouulerit Iudex sententiam illico ad patriam vibemque meam velox repedabo. Hoc illi Sancti agebant: *In casulis habitando, prouide dicebant, in celo se suas habere cogitationes, mentem, desideria: Habebant mentem ciuitatem*. Talis erat Jacob Patriarcha, qui cunctis vitæ suæ diebus se censebat in hoc mundo peregrinum: *Dies peregrinationis meæ cunctum transiens annorum sunt*. Talis & David: *Quoniam advena ego sum apud te, & peregrinus, sicut omnes patres mei*. Mali ex opposito, ciues sunt terrarum, & cæli peregrini: hæc eorum hærent corda, curæ, diuitiæ, vitam hanc magnificiunt, delicijs ac voluptatibus enutriunt. Hic omne eorum fulcimentum, quales illi erant, quibus Christus minabatur: *Vt vobis diuitibus, qui habetis hic consolationem vestram*. Homines quales describit Iudas Apostolus: *Animales spirituum non habentes*. Quos verè dixeris esse equos vel lupos, vel iumenta, seu arbores in terra radicas nec habentes spiritum, qui de terra sursum vel semel erigatur, sed anima viuunt vegetati à quæ per omnia & in omnibus à terra dependet, illi sunt terræ ciues: *Oculos suos statuerunt declinare in terram*. Verum est, nec distineor, quod interdum cælum petant tribulationibus attriti, preces fundant, ad Deum supplices confugiant, eius sibi implorent subsidium, attamen sunt velut in celo peregrini, eorum ibi tantum cor hæret transeunt, vt quæ querunt, consequantur.

Vterius, inquit D. Augustin. progrediamur, sacra scripturæ paginas euoluamus, intuemus autem, aliquando colorum ciues administrare, dirigere, ac gubernare terrena, quia terræ Rex eos ad ea peragenda munit potestate. D. Ioseph cuius erat cæli, nihilominus suspicis illum terræ Ægypti protegem, tam ampla præclarum potestate, vt eius tantummodo verbum, lex cunctis esset Ægyptijs irrefragabilis: Rex enim Ægypti Pharaon, proprio illi anulo consignato, in proprium eum fuisse currum: illique ait: *Non mouebit quisquam manum aut pedem, in omni terra Ægypti*. Eodem planè modo reperies Danielum in Babylone colorum ciuem qui sursum ad cælum ita cordis fixerat sedem, vt tenuis vicibus per diem co. ue sus ad Hierusalem patentibus fenestris Deo supplicaret, his non obstantibus totam ipse regebat ciuitatem, terramque Babylonis: *Præpositus negotijs regijs*. Mardochæus vir piissimus cuius erat cæli, vbi corde morabatur; nihilominus ille erat qui Persarum Monarchiæ habenas moderabatur, vestibus regijs indutus, ad si premam euectus dignitatem, equo regio sublimis: Rex enim Persarum Assuerus tanta eum dignatus est auctoritate, vt & ipse Aman ei seruiret, ac staret famulus, ille toto Persarum clarus in Imperio. Similiter inuenies, (inquit D. Augustin.) terræ ciues, homines terrenos, malos, peruersos regere gubernare, cæli Republicæ, cælestis agere negotia ciuitatis. Rex enim colorum illis concessit & auctoritatem & potestatem: collocat eos, aut sedere permitit in cathedra sua, vt cæque si as obire superiores, & præceptores. Quod id magis ad cæli ciuitatem spectabat, quam Christi mors, in qua cælum cælestium totum fundatur beatitudo? Nihilominus quæ mors huius disponit executionem? ciues terrigenæ, mundi inco. Scribæ, & Pharisei, quorum hoc torum erat, studium seiplos in terra conseruare, ac in ea domos suas, statumque dignitatis, inter quos terrenorum ciuium caput Caiphas fert sententiam: *Expedi vobis, vt vnus moriatur homo pro populo* Num illis igitur sceleratissimis manibus tantum tamque cæleste negotium expeditur? Expediunt ipsi quippe sunt, qui sedent in cathedra, cogunt concilium, & in ipso præsidet Caiphas, quasi in Dei cathedra residens: *Cum esset Pontifex anni illius prophetauit*. Pilatus cuius erat terræ, & nihilominus administrat ea quæ tangunt Christi causam, & ipse cum esset omnium Dominus vniuersalis se illi subiecit: quia cum esset Pilatus iudex, sedereque in temporali

Joan. 19.
90.

ralis cathedra regim'nis, Dei vices, obibat & potestatem: Non haberes potestatem nisi: v'ro me v'lam nisi tibi datum esset desuper. Civis est terre carnalis, ambitiosus profanus Confessarius, attamen à cœlorum rege potestatem obtinet, qua potest administrare, regere & gubernare id quod ad ai' mae tuæ spectat salutē, te à peccatis tuis absolvere verē & realiter: criminum impertiri remissionem ex Dei gratia, quam tibi per Sacramenti tui confert, cuius ipse est minister licet indignus. Teriō consideremus: quomodo cœli ciues negotia curant temporalia, nec eis tamen inficiuntur, aut cordis affectu adhaerent, vt Ioseph castissimus, qui licet regia maiestate, magnificus & eminentissima Princeps auctoritate, mentis affectum illis minime habebat aglutinatum, imo hæc maxime detestatur: vt purissima Esther, quæ vestibus ornata stragularis, nedum illis non afficiebatur, quinimo ab his profus averta gloriam terrenam, mundū hūc lectum abominabatur, vnde sic eam orantem lego: Tu festi necessitatem meam, quod abominer signum superbia. Ita terreni ciues, quandoque cœlorum apunt negotia, nec eorum tamen corda penetrant; malus absolvit Confessarius a terum ciuis mundæ animam, ipse verō manens mundus: regi: & pervertitur p'atus, & alios ad cœlum ducit, ipse vero felino gradu ad inferni tendit ima et'ndem natus, p'adicator, qui op'ibus suis aliis est scandalo, docet, aumam illuminat peccatoris, iustum solatur, ipse peccator, ipse tenebrō, ipse obduratus. Ad viæ metam prope: quia Christus fuit: Omnia ergo quacumque dixerint vobis: servate, & facite: Ipsi i'ascribunt, leges condunt, regunt, docent non proprio nomine, nec sua auctoritate, sed Dei: quocirca potestate polent quam à Deo acceperunt; illis igitur obedite, reuemin, honorate, non illos, sed Deum in illis; à quo omnis auctoritas, attendentes.

§. 16. Honorari debet Prælatus, licet malus; iniuriam illi factam Deus sibi censet irrogavi. sicut capiti iniuria est qua capillis irrogatur.

11

Omnia ergo, quacumque dixerint vobis, servate & facite. Optima consequentia: In cath'dra mea sedet, meum obtinent locum, vicibus meis funguntur, illis obedite, illos igitur honorate; licet sint sceleratissimi, eorūq; opera detestanda. Noluit Deus Prælatorū aucto-

ritatem, ac Sacerdotum potestatem, eorundem alligare vitæ bonitati: Si enim hoc ageret magna sequeretur inordinatio, quia cum ignoremus quis bonus quis sit malus, nec etiam quis legitimam haberet auctoritatem, sciremus, nec quis verus prælatus, sed optime eorum auctoritatem cathedra in qua sedet, officio ac dignitati, quæ ceteris eminent, alligavit. Præcipit Dominus Moysi, vt sumus Sacerdotis componat vestimenta, vt ex illis eius pateat omnibus auctoritas, dignitasque ministerij, nominatim autem iubet eudi laminam auream quæ aureis suspensa cateaulis, ex humeris ante Pontificis pectus dependeat, cui inscriberetur: Doctrina & veritas. et d. hic ut inuenies da vera fides, fidelis veritas, securaque doctrina. Denique, vt quid hic non insculpiat: Bonitas. Cum ratio fradeat, pectus sacerdotis debere repacissimum omnis vas esse sacritatis? Nequaquam non enim vult veram alligari doctrinam, quæ docet Sacerdos, suūque legitimus minister, eius morum integritati, sed cathedra, loco, ac officio, quo fungitur: quocirca non est quod eius spectes bonitatem, opera attendas, sed eius solummodo doctrinæ, verbis, definitionibus, ac p'ceptis obsequaris. Omnia ergo quacumque, &c. Non suo nomine docent, sed meo, non suam sed meam referunt personam. Hic erat prophetarum scipio, hic eorum prologus: Hæc dicit Dominus. Non ergo hoc tu ipse dicis? Dico quidem, at non meo, sedens nomine. Hinc Christus hæc intulit conclusionem: Qui vos audit, me audit, & qui vos spernit, me spernit.

Celebris est illa Exodi sententia: Dignos non detrahes, & Principes non maledices. Hunc omnes SS. Patres locum advertunt, illos Deos intulit, vt Moysen Deum Pharaonis: Ego constitui te Deum Pharaonis. Et tibi Deus est, Sacerdos. D. Gregor. hunc locum notat, atque: In quale illis tribuit nomen, quo significat, quod qui contra illos murmurat contra Deum censetur murmurare, teste Moysē, & hoc deinde subiungi. Ecclesiastica refertur historia: quia cum pia memoria Constantino Principi in scripto oblata accusationes contra Episcopos fuissent; ibellos quidem accusationis accepit, & eosdem, qui accusati fuerant, Episcopos vocans, in eorum conspectu libellos, quos acceperat, incendit, dicens: Dignos à vero Deo constitui. Perpendit, quod infideles, Deorum suorum ex lapide & ligno venerabantur Sacerdotes, ille verò cultus ac honor ab illis præstitus, clamat ad nos Christianos, honoremque

Exod. 28.
30.
Luc. 10. 16
Exo. 7.
2.
Divus
Greg.
lib. 4.
Ep. 75.

